

SENTIMENTALE JUGEND

TREVILJO, VIA MILANO

Bilo je to u ovim krajevima
gde sam rođen, kako si govorio,
prevoj listova koje sam čitao i stabljike
pšenice u leto, zemlja na koju
sam se oslanjao a sada je gledam: dan je
imao više rastojanjâ, pamtim
skrhanu svetlo ali čije sada, lavirint
među poljima je čovek.
Zidine su porasle bez izdanaka
okolo kiša koja vodi za ruku
sve do papira, gde se saznaje seme
i da je ovo jedna kuća mogu to da napišem,
ljubav u kojoj se koren uspinje.
Ravnica, koliko truda da se čovek vrati ovde.

TREVILJO, VJALE DEL PARTIDANO

Onda se mislilo
ono što se nije umelo reći:
reči pokopane po poljima,
ulice, krive unutrašnje obilaznice
i ne više linija detinjstva.
Naslućivao se cilj tajne
dobi u travi parkova,
improvizovane stativice i nikakva
prečka, ramena okretna na leđima.

MILANO, VIA SFORCA

LJube se rubovima usana,
Gvastala u protivsvetlu u granama
parka odbija saobraćaj, onamo.
Milano je ovo,
dvadeset godina ispod jakne
veština umiranja svakog petka
u februaru i slana.
More, onamo.

TREVILJO, VIA KOLOMBO

Širim mapu preko prevoja kolenâ
odredišta gde se rađao glas
i deca lagala, ali bez zlobe.
Izračunao sam vreme u borama
blizu očiju, rovovima bez kojih nema ničeg.
Znak je poruka na tvojim rukama.

LISABON, JARDIM DAS AMOREIRAS

Čitava se metropola ovde
savija i moli, skupljena
u žlebu brežuljka
tu gde podne klizi i jedan je požar
ugasio zemljotrese, poštedevši samo vode.
Nikakvog suda, nikakve rekonstrukcije,
pa ipak ulice ne podrhtavaju na suncu:
vekovi umiru na Zapadu
a ne podrhtavaju.

*

Dolazi sneg da bi rekao kako je grad lep,
veće preuzima centar, unutar zidina
automobili u koloni blokirani
na ledu jednog sećanja. Napolju se
nastavljaju rute ruža, iz ruke u ruku
plesovi rekonstrukcije, reči prigušene, mrak.
Ne isti za sve, niko to ne kaže.